

Bestyrelsens årsberetning

Tak til Hanne

Det er et kort år, der er gået siden sidste formandsberetning, og selvom det kun er fem måneder, er der meget at berette. Det skyldes ikke mindst Hannes store arbejdsomhed og engagement i KPI. I bestyrelsen glæder vi os meget over at have Hanne som institutleder. Som forholdsvis ny bestyrelse har vi sat stor pris på Hannes grundighed og tålmodighed – og ikke mindst hendes tanker og idéer for KPI. Tak for det, Hanne!

Bestyrelsen

Ved denne generalforsamling udtræder Mirjam Fibiger Olesen. Stor tak til Mirjam, fordi hun fik os nyvalgte hjulpet godt i gang. Også stor tak til de afgangede bestyrelsesmedlemmer Brian Kallestrup Nielsen, Lars Brian Larsen og Karen Aagaard for deres gode indsats i KPI's bestyrelse. Fra denne generalforsamling er vi dermed en helt ny bestyrelse, der skal sætte rammer og retning for KPI allerede fem måneder efter, at vi kunne fejre KPI's 25-års jubilæum. Et 25-års jubilæum vidner dog om, at vi heldigvis står på skuldrene af noget allerede erfaret, noget allerede etableret og det er nu vores opgave at videreføre dette.

Ført an af bestyrelsesmedlem og ledelseskonsulent Steen Møller Laursen er vi derfor i gang med en strategiproces, så vi sammen kan få KPI's dna ind under huden og sætte rammer og retning for KPI's arbejde. Vi kan meget, men ikke alt det vi gerne vil, så hvad skal vi prioritere, når vi religionspædagogisk gerne vil nå Skole, Hjem, Kirke og Samfund – og med hvilken vinkel?

Pejlemærker

Allerede nu har et pejlemærke vist sig at være *familien* og derfor bliver det omdrejningspunktet for denne formandsberetning. I årets første nyhedsbrev kunne der læses en tale fra KPI Akademi studerende Thilde Thuren. Det var en brandtale, hvor hun bl.a. opfordrede KPI til særligt at have fokus på familier, fordi samfundets sammenhængskraft er afhængigt af familierne – men de er udfordret. Her kom Thilde bl.a. ind på, at familierne er under pres ift. normforvirring, frygt for forpligtelse og permanens, at arbejdsmarkedet presser tiden i familien og at de sociale arenaer udenfor familierne synes vigtigere end tiden tilbragt i familien. Thilde kan have en god pointe i, at det i *tiden* kan være svært som forældre at have et mål om en stærk familie 'i sig selv', da så meget bryder ind i familiearenaen. Samtidig kæmper forældrene også mod en konstant utilstrækkelighedsfølelse, noget jeg f.eks. mødte ved et ganske enkelt tandlægebesøg.

I starten af februar havde jeg min snart toårige søn med til sit første tandlægebesøg. Han er en bestemt gut, der kan selv, vil selv – ja faktisk er han en lille verdensmand. Og en verdensmand på to år ser ikke meget fidus i tandlægens krav om at ligge stille i fem minutter med åben mund. Han holdt sin mund fint lukket, al den tid besøget varede. Dette første tandlægebesøg indeholdt også en snak om, hvordan og hvorfor man skal børste tænder. Jeg svarede ærligt, at min lille verdensmand og jeg ikke altid var enige om tandbørstningen og det kunne hænde, at

tandbørstningen ikke blev grundig – nogle gange droppet, men altid forsøgt. Den ærlighed fortrød jeg inderligt senere, da jeg fik stukket et lamineret dobbeltsidet A4-ark i hånden med billeder af tilladte snacks og drikke (f.eks. mariekiks og vand) på den ene side og 'ikke tilladte snacks' (f.eks. figenstænger og juice) på den anden side. Jeg svarede, at min søn spiste varieret - altså fra begge sider af kortet. Det var desværre ikke et korrekt svar – varieret kost var kun at spise fra den ene side af arket.

Jeg følte mig utilstrækkelig, da jeg gik derfra. Utilstrækkelig som mor, fordi jeg ikke kunne få min verdensmand på to år til at åbne munden. Utilstrækkelig, fordi jeg ikke kunne præstere, at han hver aften får tænderne børstet grundigt. Jeg havde desuden dårlig samvittighed over, at mine børn indimellem får sukkerholdig mad. I praksis fik det konsekvens samme dag, da jeg efter tandlægebesøget fortrød, at jeg havde lovet min ældste søn, at han selvfølgelig måtte spise de overflødige chokoladepåklædte boller, der ikke skulle bruges i de fastelavnsboller, som vi skulle hjem og bage. Han var skuffet, for han havde glædet sig hele skoledagen.

Utilstrækkelighed – forældredeterminismens vilkår

Pointen med at fortælle om dette måske ret ligegyldige tandlægebesøg er, at det på sine 15 minutter indeholdt nærmest alle de parametre, familierne er udfordret af i dag. Først og fremmest var det et eksempel på, at der i præstationssamfundet er krav om perfektion helt ned i de små handlinger. Tandlægebesøget taler dermed også ind i den omsiggribende forældredeterminisme, som bestyrelsesmedlem og præst i LM-Kirken i Skjern, Mathias Jepsen-Hansen, skrev en artikel om i Nyhedsbrevet i juni 2023 (Mathias' opgave om emnet, samt samtalekort herom, er anbefalelsesværdigt og kan findes på KPI's hjemmeside).

Forældredeterminisme er kort fortalt dét, at man som forældre altid (u)bevidst anstrenger sig for at optimere forældreskabet i håb om at opnå den bedste trivsel på alle parametre for sine børn. For at nå denne optimering lader forældre sig påvirke både af fagpersoner og ikke-fagpersoner. Det kan derfor være relevant at rette opmærksomheden imod og stille spørgsmål til, om forældreretten til at bestemme over sine børn heri er udfordret, hvis der f.eks. altid vælges handlinger ud fra eksperter og ikke forældrenes mavefornemmelse og at troen på eget kendskab til sine børn, er nok. Her er tandlægebesøget igen et godt eksempel, da jeg fik at vide at dét at spise varieret kun bestod af en slags kost. Jeg tror desværre ikke, at tandlægen selv tænkte over det selvmodsigende i det. Jeg har 37 års erfaring både med tandbørstning og kost. Det er først og fremmest den erfaring, jeg skal hvile i at give videre til mine børn – men jeg udfordres konstant ift. om det er 'godt nok', når utilstrækkelighedens væsen angriber f.eks. efter et tandlægebesøg.

Vi vil frimodigt og med høj faglighed give noget anvendeligt

Vi skal derfor i KPI have **frimodighed** til at tage kampen op mod f.eks. det pres som familierne i tiden er underlagt og har svært ved at se sig ud af. Sammen med ELM, IM's og LM's familiearbejde samt BUO er vi som tovholdere med i et forældre-projekt. Tak til Frederik Berggren Smidt for at tage initiativ til dette projekt.

Det er også aktuelt for KPI, at vi forholder os religionspædagogisk til teknologiforståelse. Det er vigtigt, at vi her har frimodighed til at klæde forældre og fagpersoner **anvendeligt** på i forhold til,

hvordan de sætter "skærmrammer" for deres børn. Og her kan I godt glæde jer, for vi har noget godt på vej.

Grundlæggende har vi en stor opgave i at blive synlige for dem, der har brug for det, vi kan tilbyde. I forældre-projektet er en af vores største opgaver f.eks. at blive synlige for de forældre, der har brug for noget **anvendeligt**, så de i vores **faglighed** får **frimodighed** til at handle.

Og hvorfor er ordene **frimodighed**, **anvendelighed** og **faglighed** så fremhævet? Det er de, fordi vi i den igangværende strategiproces har valgt disse ord som vores værdiord. De ord er nu vores opgave at sætte handling på i en tid, hvor det måske kan være nemt at miste modet.

Hvor skal vi lede, hvis vi har tabt modet?

Hvor skal vi starte? Hvor skal vi lede? Hvis vi f.eks. skal finde mod og frimodighed til at stå imod forældredeterminismens indtog. Måske skal vi gøre det samme, som vi gør, når vi har mistet vores nøgler; vi leder, hvor vi sidst havde dem. Det samme må vi gøre, hvis mod og frimodighed synes tabt. Man kan ikke tabe noget, man ikke har haft. Dét er der, og dét kan findes. Det var en af Christian Hjortkjærs pointer i sit oplæg på konferencen Krydsfelt, som Hanne og jeg deltog i i januar 2024. Det var en opmuntrende pointe. Dog har jeg efterfølgende tænkt, hvordan den opvoksende generation skal finde ud af, hvor de tabte modet. Især, hvis de som toårige – allerede før de forstår, hvad der bliver sagt – præsenteres for, at der kun er en måde at spise varieret. Der ligger godt nok en kæmpe opgave, som forældre i at balancere i præstations- og perfektionskulturen. Modet, tror vi i KPI også kan findes i den grund hvorpå vi bygger – den grund, som vi balancerer på.

Et ansigtsløft til KPI

Januar var knap skudt i gang, før vi i bestyrelsen skulle komme med input til en ny designprofil – et nyt logo til KPI. Cecilie Primdal var sat på opgaven, og midt i februar var hun klar med første udkast, som vi har arbejdet videre med. Vi er imponerede over, at Cecilie er lykkedes med en illustration, som er seriøs, abstrakt og genkendelig, da det er bogstaverne K, P og I, der bruges. Alle tre bogstaver indeholder primært 'en stang der holder' og denne stang balancerer på 'Kristent', som Pædagogisk og Institut hviler på. Glæd jer til at se det fine resultat ved generalforsamlingen.

At hvile uperfekt på fast grund

Den grund hvorpå vi bygger, balancerer, den står nemlig fast. Uanset hvad verden bringer os af utilstrækkelighed, skærmtid eller forældredeterminisme, så er balancen at finde, når Bibelen åbnes og retning gives. F.eks. kan jeg som en usikker (tandlæge)forælder hente guidning i den bibelfortælling, hvor Jesu to disciple, Jakob og Johannes, spørger Jesus om at få de mest magtfulde poster, når han bliver konge. Da de andre disciple hører, at de har spurgt Jesus om dette, bliver de rasende. Jesus kalder alle disciplene sammen og siger: "I ved godt, at dem, der kaldes ledere i et land, hersker og bestemmer over folk, og at de store bruger deres magt overfor de små".

Jeg følte mig ret lille, da jeg gik fra tandlægen. Jeg blev her mindet om, hvordan magt kan bruges forkert. Og der er meget forkert magt i præstationssamfundet. Til gengæld er der meget hvile at hente i Jesu ord, da han i fortællingen fortsætter "med mit liv skal jeg købe mange mennesker fri".

Jesus taler ikke om fysisk frihed, men om frihed fra synd, fra det der tynger og heri også fra kravet om at skulle opnå det perfekte. Der er meget hvile at hente i at få lov til at være et uperfekt forbillede for sine børn – men også sine elever, venner eller hvem vi nu omgiver os med. Der er noget godt i det uperfekte, f.eks. blev der hjemme ved mig en almindelig torsdag aften puttet overskydende chokoladeknapper i aftenens frugtskål, da en utilstrækkelig mor tog forældreretten tilbage, da hun kom i tanke om, at det ikke var en ung og velmenende tandlæge, der skulle have magten.

Opfordring og udfordring

Jf. vores nye logo, holder det kristne udgangspunkt balancen i KPI og vores arbejde i bestyrelse. Det er en gave at få lov at balancere her. Det er også en gave, at mange tænker med og kommer med input og spørger om vi vil være med i projekter – bliv endelig ved med det. Vi glæder os til et nyt arbejdsår i samarbejde med KPI's medlemmer, bagland og medlemsorganisationer.

På KPI bestyrelsens vegne, formand Malene Futtrup Fibiger